

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

Una intensa olor de naftalina

Divendres passat, durant l'acte de tancament de la campanya, el líder de Ciutadans, Albert Rivera, va intentar desafiar

els pronòstics de les enquestes i va afirmar: "Fa olor de remuntada, perquè vam néixer com els salmons, remuntant el riu." I, tot seguit, va recordar que el 2006, quan es van presentar per primera vegada a les eleccions catalanes, també asseguraven que no aconseguirien cap escó. "Però vam entrar al Parlament i vam cridar «Toma 3, TV3»", hi va afegir. En aquells moments, mig planeta cantava les exèquies del partit taronja, però els seus líders s'entestaven a intentar negar la realitat i, fent ús de la seva habitual fatxenderia, proclamaven una intensa "olor de remuntada". Al capdavant, Ciutadans ha estat incapaç de resistir tants errors i tantes proves electorals, i la davallada ha estat tan monumental que s'ha acabat enduent 47 escons i el líder de la formació taronja. En la seva darrera compareixença com a líder de Ciutadans, va

L'olor que sentien fa dies Albert Rivera i Inés Arrimadas no era "de remuntada" tal com deien, sinó de naftalina

recordar els seus orígens polítics i va citar una frase de Barack Obama que, en boca seva, resulta hilarant: "Si per guanyar has de dividir la gent, tindràs un país ingovernable." La història posarà les coses al seu lloc, però la frase d'Obama constitueix el millor resum de la trajectòria de Ciutadans. De fet, el partit d'Albert Rivera va néixer per intentar separar els ciutadans per raó de llengua, va créixer per dividir-los pels seus orígens i s'ha mantingut atiant la discòrdia per qualsevol motiu i amb l'únic objectiu de guanyar vots. I, en aquesta estratègia irresponsable, ha convertit els parlaments i els carrers en platós de televisió en què era més important la gesticulació, la *performance* o la cridòria que no pas la proposta, la paraula o el diàleg. Al final, Albert Rivera no només deixa un país ingovernable, sinó que també ha estat el blanquejador i la porta d'entrada necessària de l'extrema dreta, primerament a Andalusia i ara al conjunt de l'Estat. L'olor que sentien fa dies els líders de Ciutadans no era, doncs, de remuntada, sinó de naftalina.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Lectura electoral

Alguna cosa haig de dir dels resultats electorals de diumenge. ¿Què, que no s'hagi dit? Pedro Sánchez, el convocant, és un irresponsable, un frívol. Res del que havia previst no li ha sortit: ell ha baixat, l'extrema dreta ha pujat als núvols. Podem segueix viu, Ciutadans no li pot oferir suports i l'independentisme es manté. L'independentisme no s'eleva com la sentència hauria fet preveure, però ha guanyat alguns vots i representació. En tot cas, Sánchez l'haurà de tenir en compte, si vol governar. Governarà? Diria que ell en persona, no. A mi la desfeta de Ciutadans m'ha donat molta satisfacció, però tant me fa si el líder del partit ara reduït a una secta dimiteix o no. Ja s'ho faran, ell i els seus. Qui hauria de plegar, perdonin, és Pedro Sánchez, l'autor de la catàstrofe general. Potser és que estic influït pels països on els polítics es repleguen i se'n van a casa per molt menys. Hi ha països en aquest aspecte una mica exagerats, tot s'ha de dir, però n'hi ha d'altres en què l'exageració de mantenir el càrrec i la figura cau per l'altre costat. Si no plega Sánchez,

“Em vaig passar el dia llegint 'Eugeni Oneguín', la novel·la fundacional russa

el faran plegar, o l'haurien de fer plegar, per donar pas a un altre del seu partit. Com es pot negociar amb un fracassat? Va sortir celebrant que ell i la seva formació haguessin guanyat les tres últimes eleccions. Va fer lleig. Que en convoqui unes quartes, si l'objectiu és aquest. Què és això, una timba?

Després d'anar a "exercir el dret a vot", com mana "la festa de la democràcia", em vaig passar tot el diumenge llegint *Eugeni Oneguín*, la novel·la en vers d'Aleksandr Puixkin traduïda al català per Arnau Barrios, una novel·la del Club Editor. L'havia rebut amb una targeta de Maria Bohigas, l'edito-

ra: "Mentre els ajuntaments pengen ornaments de Nadal pels carrers, jo t'envio aquest llibre que devem a dos xicots de trenta anys: Puixkin primer, Barrios després. L'un va tardar 7 anys a escriure'l, l'altre 10 a traduir-lo. És una meravella: n'hem fet 2.000 exemplars en un atac d'optimisme, que és l'única manera que sé de fer llibres. A veure què et semblarà." M'ha semblat un regal adequat per Nadal –format quadrat, lletra grossa, composició perfecta– i la meravella que la Maria em diu. Resulta que la novel·la fundacional russa ja d'entrada subverteix el gènere: el vers, la ironia que Puixkin projecta sobre ell i el seu temps, els excursos personals de l'autor... El protagonista és un baliga-balaga, un frívol, un inconstant, un jugador. Arriba a matar el seu millor amic en un duel. Puixkin estima la seva criatura però no li estalvia un correctiu sever.

Una altra cosa diré: una llengua que, com poques al món, és capaç de traduir aquesta obra conservant el vers és una llengua i també una cultura imbatibles, s'hi posin com s'hi posin els enemics que es van reproduint.